

Romania
at the Prague
Quadriennial of
Performance
Design and Space
2019

**Ruins of Theatre,
Ruins of the City**

Curator:
Georges Banu

Stage designer:
Dragoş Buhagiar

Student Projects

**Cvadrienala
de Scenografie
de la Praga
2019**

**Standul
României**

**Ruinele teatrului,
ruinele oraşului**

Curator:
George Banu

Artist scenograf:
Dragoş Buhagiar

Proiecte pedagogice

Standurile României prezintă fragmente din opera unui mare scenograf român, Dragoș Buhagiar, și proiecte de la cele trei secții de scenografie de la universitățile din țară – Universitatea Națională de Arte (UNARTE), Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” (UNATC), ambele din București și Universitatea de Arte din Târgu-Mureș (UAT) –, reunite în jurul unui motiv comun, *Ruinele teatrului, ruinele orașului*, propus de curatorul standurilor, criticul de teatru și eseistul George Banu.

Prezența României la Cvadrienala de Scenografie de la Praga este posibilă grație Institutului Cultural Român, condus de Liliana Țuroiu, căreia i s-au asociat teatrologul Irina Ionescu, director de programe (Direcția Generală Programe prin Reprezentanțe și în Comunitățile Istorice), expertul Octavian Perpelea (din cadrul aceleiași direcții) și, nu în ultimul rând, Ionuț Petre Munteanu, director al ICR Praga, implicat cu un devotament tenace în proiect.

Susținerea unei instituții culturale reprezentative precum Institutul Cultural Român a făcut posibilă realizarea celor două standuri prin transpunerea reflexiei plastice a unui artist de excepție și a viitorilor scenografi, reflexie plasată polemic sub semnul memoriei, atunci când cultul prezentului se generalizează și se impune majoritar.

Catalogul care însoțește prezența românească la Cvadrienala de Scenografie de la Praga în anul 2019 a fost realizat de editorul Dana Ionescu, redactor-șef al Editurii Nemira, și de designerul Bogdan Căpîlnean, textele fiind traduse în limba engleză de Samuel W.F. Onn.

The Romanian stands present examples of the work of a great Romanian stage designer, Dragoș Buhagiar, as well as projects by the three stage design departments at Romanian universities – the National University of Arts and the National University of Theatre and Film in Bucharest and the University of Arts in Târgu-Mureș (UAT) – united under a common theme, *Ruins of Theatre, Ruins of the City*, proposed by the curator of the stands, the theatre critic and essayist Georges Banu.

Romania's participation in the Prague Quadrennial (PQ) was made possible with the support of the Romanian Cultural Institute, led by Liliana Țuroiu, accompanied in this endeavour by the teatrologist and programme director (Directorate General for Programmes through Representations and in the Historical Communities) Irina Ionescu, specialist Octavian Perpelea (of the same Directorate) and, last, but not least, Ionuț Petre Munteanu, director of the Romanian Cultural Institute in Prague, who has proved a tenacious commitment to the project.

The support of a representative cultural institution such as the Romanian Cultural Institute has contributed to the making of the two stands, which represent the artistic vision of an exceptional artist and a few future stage designers, a polemical investigation of memory at a time when the cult of the present is expanding and asserting dominance.

The catalogue accompanying the Romanian participation at the PQ in 2019 was created by Dana Ionescu, editor-in-chief of Nemira Publishing House, and designer Bogdan Căpîlnean, the texts being translated into the English by Samuel W. F. Onn.

Prezentul scenei mondiale intră în rezonanță cu viitorul

Liliana Țuroiu

„Alte măști, aceeași piesă” este unul dintre cele mai cunoscute versuri ale celui mai cunoscut poet român, marele romantic Mihai Eminescu. Un eveniment precum Cvadrienala de Scenografie de la Praga ne demonstrează, cu asupra de măsură, că între text și actori, niciodată aidoma, scenele își au propria lor personalitate. În cele mai reușite creații, ele formează, împreună cu replicile și cu protagoniștii, un întreg solid precum nucleul atomic al celor mai stabile substanțe.

Vorbind despre nuclee, este simbolic faptul că această reuniune de referință are loc, de mai bine de jumătate de veac, în inima Europei, într-una dintre capitalele ei cele mai seducătoare. Pentru Institutul Cultural Român este o bucurie și o onoare să susțină, și în acest an, prezența românească la Cvadrienală, un loc în care prezentul scenei mondiale intră în rezonanță cu viitorul.

George Banu, reputat profesor și eseist, curator al standului românesc, l-a invitat pe Dragoș Buhagiar, unul dintre cei mai reprezentativi scenografi români de azi, să-și prezinte opera din perspectiva unei metafore largi și poetice: *Ruinele teatrului, ruinele orașului*. La rândul lor, studenților de la trei școli de scenografie importante din România li s-a propus să se confrunte cu provocarea Teatrului în spații neconvenționale.

„Privitori ca la teatru”, ca să parafrazăm un alt vers din poemul citat la început, ne alăturăm, în gând, publicului Cvadrienalei, cu speranța că pasiunea și curiozitatea îi vor fi răsplătite de propunerile scenografice românești de la această ediție.

Liliana Țuroiu

Președintele
Institutului Cultural Român

The Present of the World Stage Design Resonates with the Future

“Other masks, same play repeated” – so reads one of the most famous lines by Romania’s best known poet, the great romantic Mihai Eminescu. An event such as the Prague Quadrennial amply demonstrates how, together with the script and the actors, every stage design has its own unique personality, with no two being the same. In the most successful productions, together with the dialogue and the protagonists, they combine to form a solid whole like the atomic nucleus of the most stable of substances.

Speaking of nuclei, it is highly symbolic that this important gathering (which has been taking place for more than half a century) is being held in the heart of Europe, in one of the continent’s most enchanting capitals. For the Romanian Cultural Institute it is a pleasure and an honour once more to support the Romanian participation at the Quadrennial, a place where the

present of world stage design resonates with the future.

Georges Banu, the renowned professor, essayist and the curator of the Romanian stand, has invited Dragoș Buhagiar, one of Romania’s leading stage designers, to present his work from the perspective of a broad and poetic metaphor: *Ruins of the Theatre, Ruins of the City*. In addition to this, students from three important Romanian schools of stage design were asked to address the challenge of staging theatre in unconventional spaces.

“As to a play, spectators”, to cite another line from the aforementioned poem, we accompany the public at the Quadrennial in our thoughts, in the hope that their passion and curiosity will be rewarded by the Romanian creations on display at this edition.

Liliana Țuroiu

President of the
Romanian Cultural Institute

Tezaurul unui mare scenograf

George Banu

La sfârșitul celebrului *Vis al unei nopți de vară* de William Shakespeare, Puck, spiritul care a confundat îndrăgostiții și care stă la originea rătăcirilor erotice, își asumă condiția de actor și li se adresează spectatorilor, invitându-i să revină acasă și să-și reamintească spectacolul aidoma unui „vis”. Adică nu în continuitatea acțiunii, ci parțial, fragmentar, „oniric”. Iată, implicit, modul posibil de rememorare al teatrului, sugerează Shakespeare, el însuși plasat la răscrucea dintre două motive baroce esențiale: „Lumea e o scenă” și „Viața e vis”.

Ce rămâne din teatru și din clipa pe care el o exaltă, dar care dispare? Nimic? Doar atât? Nu, ci secvențe disperate, pe care le purtăm cu noi și care, uneori, subzistă chiar și în magazinele de decoruri sau în arhive și muzee. Clipa a fugit, dar urma abia vizibilă îi supraviețuiește. Urma, urmele... Grație lor putem reconstitui aproximativ legendele teatrului și putem recompune imaginar spectacole dispărute, aceste opere scufundate în apele lui Lethe, fluviul uitării, care le ia cu sine.

Urmași ai celor care se recunosc în sfaturile lui Puck, noi propunem azi, aici, la Praga, relicvele viselor scenice concepute de un mare scenograf, Dragoș Buhagiar, care ne invită să urcăm nu în luntrea lui Charon, pentru a traversa fluviul morții, ci în aceea a lui Shakespeare, pentru a revizita lumea

lui. Lumea inegalabilului autor, dar și a omului de teatru, pe care Dragoș Buhagiar l-a slujit cu talent și dăruire.

„Poetica ruinelor” e indisociabilă de melancolia europeană care și-a descoperit modernitatea privind busturi invalide, coloane frânte, palate dărâmate. Melancolia a fost la originea Renașterii și și-a dezvoltat în timp capacitatea de a reînvia mental universuri dispărute. Din această perspectivă putem explora universul eterogen expus de Dragoș Buhagiar ca pe o persistență poetică a ceea ce din opera lui continuă să existe în spectatori de ieri și îi invită pe cei de azi să o imagineze. O lume dislocată, unde visurile se pot naște și călătoriile se pot angaja.

Dragoș Buhagiar iubește scena, dar și textele: astfel se explică logodna constant celebrată. Nici indiferent, nici sclav supus cuvintelor, el propune spații de dialog grație cărora ele răsună, lăsând corpurile deplin să se exprime. „S-a stins viața falnicei Veneții” spune un vers celebru al unui poet român, pe care l-am putea parafraza facil, dar aici el este contrazis, căci, putem spune, în aceste ruine „E vie viața falnicei scene”.

Dragoș Buhagiar expune tezaurul retrospectiv al operei sale și noi, la Praga, îi suntem moștenitorii de „o vară”.

The Treasure Trove of a Great Stage Designer

Ruinele oraşului

Studentilor scenografi, prea tineri pentru a fi confrunţaţi cu „ruinele teatrului”, li s-a propus să exploreze „ruinele oraşului” din perspectiva reintegrării lor în circuitul culturii urbane! Reinvestind monumente şi clădiri abandonate, au propus soluţii de recuperare şi de reciclare pentru a inventa locuri inedite ce asociază poetic memoria oraşului cu expresia noului. Teatrul şi spectacolul ca practici de reanimare a ruinelor urbane: acesta este răspunsul tinerei generaţii!

Unitatea diverselor propuneri formulate vine din convingerea comună că „ruinele” constituie un soclu marcat de timp şi istorie, de la care se poate porni pentru a-l deturna şi a-i acorda şansa unei „reînvieri” în alt domeniu şi cu alte funcţii decât cele pentru care edificiile au fost programate iniţial. De aceea aici nu e vorba despre reconstruirea trecutului, ci despre reinventarea unei noi relaţii a acestuia cu prezentul spectacolelor şi cu imaginarul modern.

George Banu

Preşedinte de onoare al
Asociaţiei Internaţionale a Criticilor de
Teatru

Preşedintele Premiului Europa
pentru Teatru

At the end of a famous performance with William Shakespeare's *A Midsummer Night's Dream*, the sprite, Puck, who mistakes the lovers and who is responsible for their romantic entanglements, assumes the condition of the actor and addresses the audience, advising them to go home and remember the play as if it were a “dream”. Not as a continuation of the action, but, partially, fragmentarily, “oneirically”. This is, inherently, a possible way of remembering theatre, suggests Shakespeare, who himself was at the crossroads between two fundamental baroque motifs: “the world as stage” and “life as dream”.

What remains of theatre and of the moment it creates, but which disappears? Nothing? Only that? No, there remain disparate scenes which we carry with us and which sometimes continue to exist in set stores or archives and museums. The moment has flown, but its barely visible trace survives. A trace, traces... Due to them we are able roughly to reconstruct the legends of theatre and to recreate past performances in our imagination, those works submerged in the waters of the Lethe, the river of forgetfulness, which carries them away.

As descendants of those who recognise themselves in Puck's advice, today we bring here, to Prague, the relics of the scenographic dreams created by a great stage designer, Dragoş Buhagiar, who invites us to board not Charon's boat, in order to cross the river of death, but that

of Shakespeare, in order to revisit his world. The world of the inimitable author and man of the theatre whom Dragoş Buhagiar has served with talent and dedication.

“The poetry of ruins” is inseparable from European melancholy, which discovered its modernity by gazing at crippled busts, fractured columns, crumbling palaces. Melancholy lay at the origin of the Renaissance and in time it developed its capacity to revive disappeared worlds in the imagination. From this perspective, we can explore the heterogenous world exhibited by Dragoş Buhagiar as a poetic vestige of what survives of his work in the memory of the spectators of yesterday and which invites the spectators of today to recreate it in their imaginatios. A dislocated world where dreams are born and journeys embarked upon. Dragoş Buhagiar loves the stage, but also the texts: this explains the constant celebration of their marriage. Neither indifferent to nor a slave to words, he creates spaces of dialogue that allow them to resound, leaving the bodies to express themselves fully. “Mighty Venice now has fallen low”, reads a famous line by a Romanian poet, which we might easily paraphrase, but actually it is contradicted here, for, in these ruins, we might say that, “the mighty stage lives on”.

Dragoş Buhagiar exhibits the treasure trove of his work and we, in Prague, are its beneficiaries “for a summer”.

Ruins of the city

The students of stage design, too young to be confronted with the “ruins of the theatre”, have been challenged to explore the “ruins of the city” from the perspective of their reintegration into urban culture! By reimagining monuments and abandoned buildings, they have devised solutions of reclamation and reuse in order to invent new places that associate poetically the memory of the city with the expression of the new. Theatre and performance as a means of reviving urban ruins: this is the response of the young generation!

The unity of the various proposals submitted comes from the shared conviction that “ruins” are a plinth marked by time and history that can serve as a starting point, which you can redirect and afford the opportunity of a “rebirth” in a different field and with functions different than those for which the structure was initially intended. This is not, therefore, a matter of reconstructing the past, but of reinventing a new relationship between it and the present of the performances and the modern imaginary.

Georges Banu

Honorary President of The
International Association of Theatre Critics

President of the Europe Theatre Prize

Ruinele scenei

Întotdeauna m-am întrebat ce se va întâmpla cu obiectele inventate de mine. Obiecte care, puse la un moment dat într-un context scenic-regizoral, s-au transformat în personaje și care au avut, ca și mine, alături de regizori, actori și tehnicieni de scenă, momentul lor de glorie sau de decădere pe scenă.

Ar putea, oare, avea ele o nouă viață în afara scenei? Ar putea exista pentru ele o nouă viață, după teatru? Așa s-a născut ideea de a le aduna într-un context nou, rupt de teatru, dincolo sau dincoace de „oglanda scenei”.

Întrebarea rămâne în picioare: Pot ele, obiectele care au fost cândva, cumva, vii, care au interacționat cu actorii, care au fost transformate de actori pe scenă, au avut anume semnificații, au schimbat destinul unor actori-personaje, pot ele exista singure, fără atingerea uneori „divină” a actorilor, ca în pictura de pe tavanul Capelei Sixtine, în care, potrivit deciziei artistului

Dragoș Buhagiar

Foto: Mihaela Marin

Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni, divinitatea își termina creația printr-un simplu gest? Pot ele să se redefinească stând laolaltă, adunate, fie și într-un context favorabil? Pot să le rearunc în lume? De această dată, să se descurce singure, să plutească în neant sau să cadă în dizgrație, ca osul aruncat de maimuța din *Odiseea Spațială* a regizorului Stanley Kubrick?

Suntem orgolioși și refuzăm să credem că spectacolul se termină într-o zi. Dar e în firea lucrurilor, e o condiție a vieții. E o condiție a teatrului.

Și totuși, ne propunem cu voce tare: poate că obiectele merită o șansă, încă o șansă.

Ideea de a expune instalația *Ruinele scenei* este, până la urmă, un pretext pentru a mă reîntâlni cu obiectele create pentru diferite spectacole, de a inventa imagini noi, de a le reinvesti cu alte semnificații, reunindu-le

Într-o compoziție coerentă, într-un alt spectacol, privit de aproape. Spun „alt spectacol” pentru că și o instalație este tot o formă de spectacol. Diferența este că, în acest caz, magia dispare. Ele, obiectele, se prezintă „goale” în fața privitorilor. Reprezintă un fel de moment al adevărului, ca după apocalipsă, ca după un război sau ca după o „moarte”. Vreau să risc și să dau șansa *Îngerului sculptat*, *Ochiului tun*, *Sculpturii-Femeie*, *Triciclului Mobil*, *Contrabasului încarcerat*, *Mesei-ușă care se împotrivesc intrării*, *Căzii și Scheletului butaforie*, *Pendulului ochi*, *Viorilor-Coase* să vină în față și să-și țipe poveștile. Toate odată, așa cum orice echipă de creatori de teatru face de obicei.

Purtate către nicăieri de *Luntrea deșertăciunii* sau a *Speranței*. Ca o *Plută a Meduzei*.

Dragoș Buhagiar

Ruins of the Stage

I've always wondered what becomes of the objects I invent. Objects which, at some point having been placed into a scenographic-directorial context, were transformed into characters and which, like me, together with directors, actors and stage technicians, had their moments of glory or downfall on stage.

Could they enjoy a new life away from the stage? Might there be a new life in store for them, after theatre? This gave rise to the idea of bringing them all together in a new setting, independent of the theatre, beyond the “mirror of the stage”.

The question still remains: are these objects that were once somehow alive, that once interacted with actors, that were transformed by actors on the stage, that had certain meanings, that changed the destiny of actors/characters... are they able to exist in their own right, without the at times “divine” touch of the actors, as in the painting on the ceiling of the Sistine Chapel, where, according to the vision

of the artist Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni, divinity completes its creation by means of a simple gesture? Are they, placed together, side by side, even in the most favourable of settings, able to redefine themselves? Can I throw them back out into the world? This time leaving them to fend for themselves, to float around in the void or fall into disgrace like the bone thrown away by the monkey in Stanley Kubrick's *A Space Odyssey*?

We are vain and we refuse to believe that the show will one day come to an end. But it's in the nature of things, it's a condition of life. It's a condition of theatre.

And yet we tell ourselves out loud: perhaps objects deserve a chance, a second chance.

The idea of staging the *Ruins of the Theatre* installation is, in the end, a pretext to revisit the objects created for different productions, to invent new images, to

reinvest them with different meanings, bringing them together in a coherent composition, as part of a different performance, viewed up close. I say “different performance” because an installation is also a kind of performance. The difference is that, in this case, the magic is gone. They, the objects, appear “naked” before the viewers. It is a kind of moment of truth, as if after an apocalypse, after a war or after a “death”. I'm going to take the plunge and give the *Sculpted Angel*, the *Eye Gun*, the *Woman Sculpture*, the *Mobile Tricycle*, the *Incarcerated Double Bass*, the *Table Door that Resists Entry*, the *Bath Tub and the Skeleton Prop*, the *Eye Pendulum* and the *Scythe Violins* the chance to step forward and shout their stories. All at once, as every team of theatre creators is wont to do.

Born towards nowhere by the *Boat of Vanities* or of *Hope*. Like a *Raft of the Medusa*.

Dragoș Buhagiar

1

2

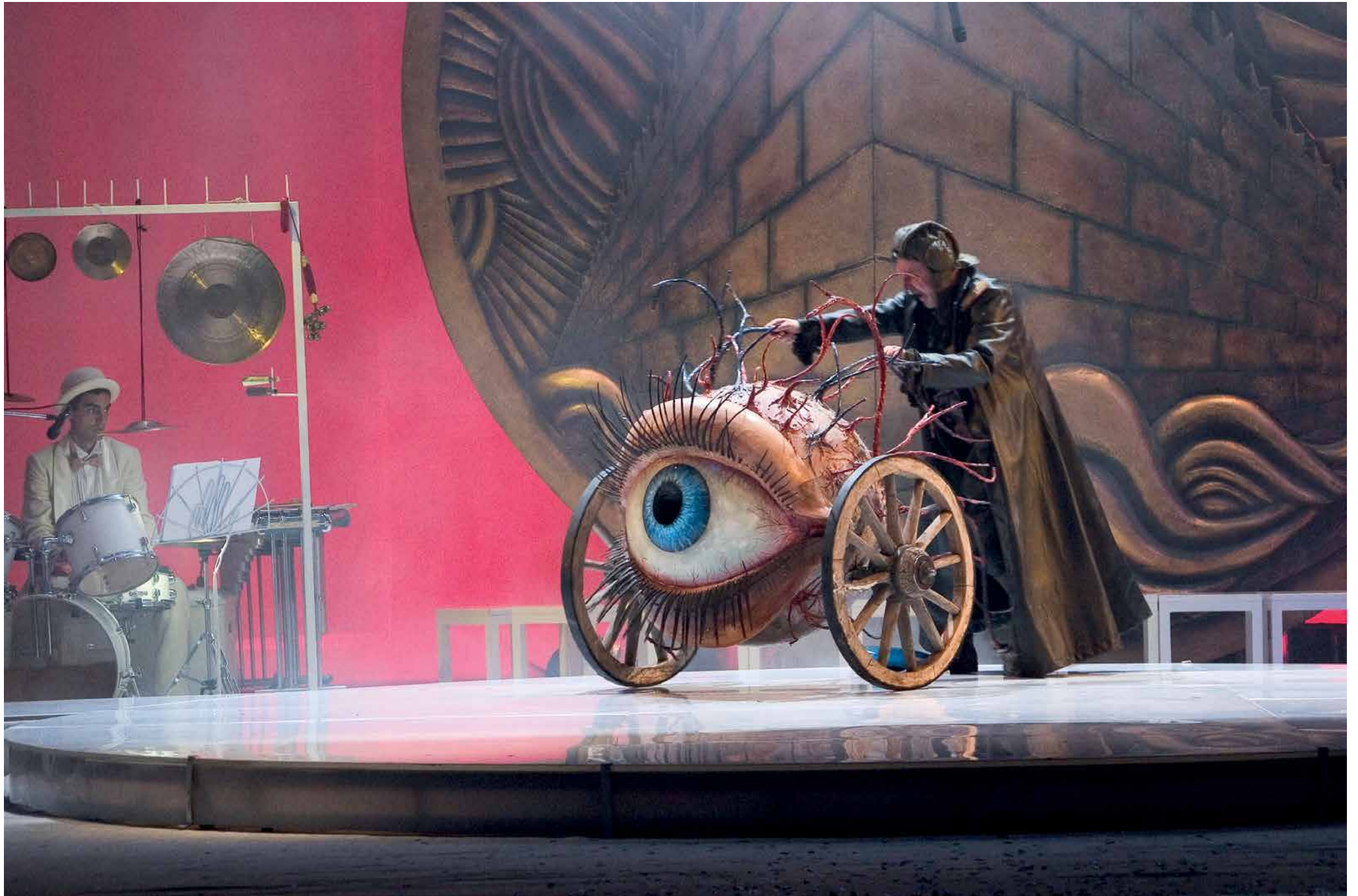

3

4

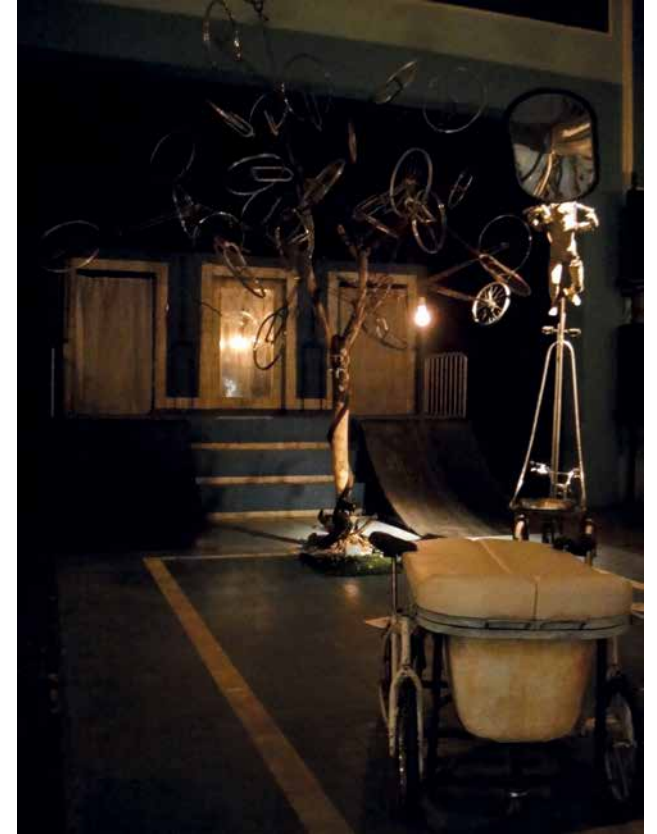
6

9

10

7

8

11

12

13

14

1 - 5

Elisaveta Bam (2006)

de Daniil Harms,

regia Alexandru Tocilescu,

Teatrul Lucia Sturdza Bulandra,

București

Foto: Tudor Predescu

6 - 12

Mountainbikers (2011)

de Wolker Schmidt,

regia Radu Alexandru Nica,

Teatrul German de Stat Timișoara

Foto: Marius Parghel

13 - 16

Shaking Shakespeare (2010)

Colaj de Lia Bugnar,

regia Radu Alexandru Nica,

Teatrul German de Stat Timișoara

Foto: Adriana Cot

1 - 5

Elisaveta Bam (2006)

by Daniil Harms,

directed by Alexandru Tocilescu,

L.S. Bulandra Theatre,

Bucharest

Photos: Tudor Predescu

6 - 12

Mountainbikers (2011)

by Wolker Schmidt,

directed by Radu Alexandru Nica,

The German State Theatre,

Timișoara

Photos: Marius Parghel

13 - 16

Shaking Shakespeare (2010)

Text by Lia Bugnar,

directed by Radu Alexandru Nica,

The German State Theatre,

Timișoara

Photos: Adriana Cot

15

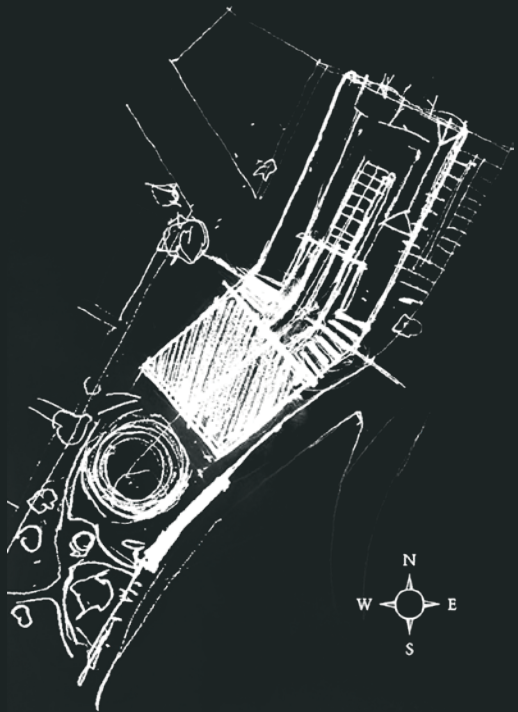

16

www.unarte.org

O nouă viață

Teatrul, o cale... Teatrul, o călătorie... Și bagajele noastre, ticsite cu fiecare clipă a atâtor spectacole.

7 septembrie 1869. Din gara Filaret a plecat primul tren. Memoria gării, memoria străzii.... Nu întâmplător propunerea noastră pleacă de la prima gară din București ca loc emblematic al spectacolului străzii. Șina de cale ferată va fi un leitmotiv în crearea unui spațiu magic, ce are în inima sa două săli de spectacol, cu posibilitatea de a se reconfigura pentru diferite tipuri de spațiu teatral.

De zeci, poate chiar de sute de ani ele ne priveau pe noi... Adunate cu grijă melancolică, cariatide, coloane, fragmente de fronton, chiar un portal care delimitează cândva oglinda unei scene, elemente arhitecturale ale vechiului București, își vor găsi o nouă viață în acest spațiu al memoriei.

Roxana Ionescu

Scenograf

Director al Departamentului de
Scenografie și Eveniment Artistic,
Universitatea de Artă București

A New Life

Theatre, a pathway... Theatre, a journey... And our luggage, jam-packed with every moment of so many performances.

September 7, 1869. The first train departed from Filaret Station. The memory of the station, the memory of the street... It is no accident that our project begins from Bucharest's first railway station as an emblematic place of the street as show. The railway tracks will be a leitmotif in the creation of a magical space with two performance halls that can be reconfigured into different types of theatrical space.

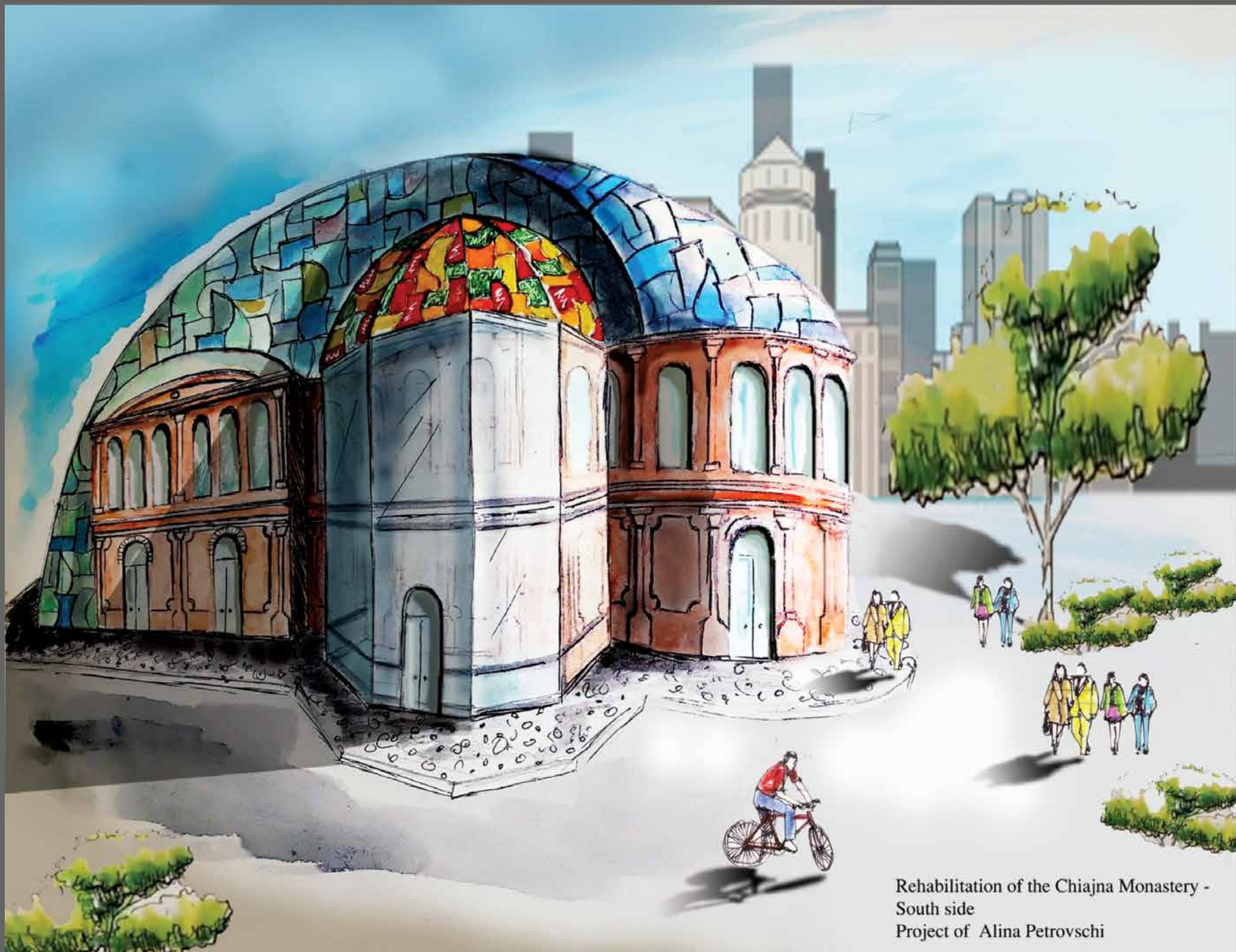
For decades, even centuries, they have been watching us... Brought together with melancholy care, caryatids, columns, fragments of pediments, even a portal that once marked the presence of a stage, the architectural elements of old Bucharest will all enjoy a new life in this space of memory.

Roxana Ionescu

Stage Designer

Head of the Department of
Scenography and Artistic Event,
University of Arts, Bucharest

Rehabilitation of the Chiaina Monastery -
South side
Project of Alina Petrovski

Mănăstirea Chiajna - o mănăstire convertită

Proiect: Alina Petrovski

Anul I Master Scenografie, UNATC

Trupul acesta încărcat de istorie ne așteaptă tot timpul cu brațele deschise, brațe ce parcă se prelungesc către cer, din cauza acoperișului și a cupolei, care nu mai stau drept graniță între cer și clădire.

Există o sumedenie de mituri legate de aceasta din urmă: un trup ce ascunde mai multe suflete, căci mulți au zăbovit aici, mai ales în vremea epidemiei de ciumă din anul 1800 sau pentru a se ascunde de atacul turcilor. Turcii au asediat mănăstirea crezând-o o cetate, chiar după finalizarea construcției sale, astfel încât preoții nu au apucat s-o sfințească. Așadar mănăstirea nu a funcționat niciodată ca lăcaș de cult, însă a fost loc de adunare pentru multe suflete, de toate felurile.

Din ideea de lăcaș al sufletului s-a născut și conceptul meu privind reabilitarea clădirii și transformarea ei în teatru, pentru că teatrul este templul sufletului, locul unde oamenii lucrează cu sufletul, ca în

religie. Am propus să simbolizez legătura mănăstirii cu cerul prin acoperirea cu sticlă de diferite insertii de albastru – sub formă de vitralii –, astfel încât bolta acoperișului să se omogenizeze cu bolta cerului. Vitraliile, atât cele cerului de pe bolta acoperișului, cât și cele colorate de pe cupole, au fost o opțiune deoarece sunt specifice artei bizantine, artei religioase, și nu am dorit să mă îndepartez de elementele arhitecturale caracteristice mănăstirii, ci să las loc de interpretare a legăturii omului cu divinitatea.

Pentru că este o clădire cu istorie ce i se citește pe pereți nu am avut intervenții stilistice asupra acestora, ci am păstrat pereții originali atât la exterior, cât și la interior. Astfel spectatorul este condus în istoria paralelă cu prezentul, prezent redat de elemente arhitecturale moderne, adosate clădirii vechi. Prin urmare în prezentul nostru continuăm trecutul.

Chiajna Monastery – A Converted Monastery

Project: Alina Petrovski

Year I, Masters in Scenography, National University of Arts

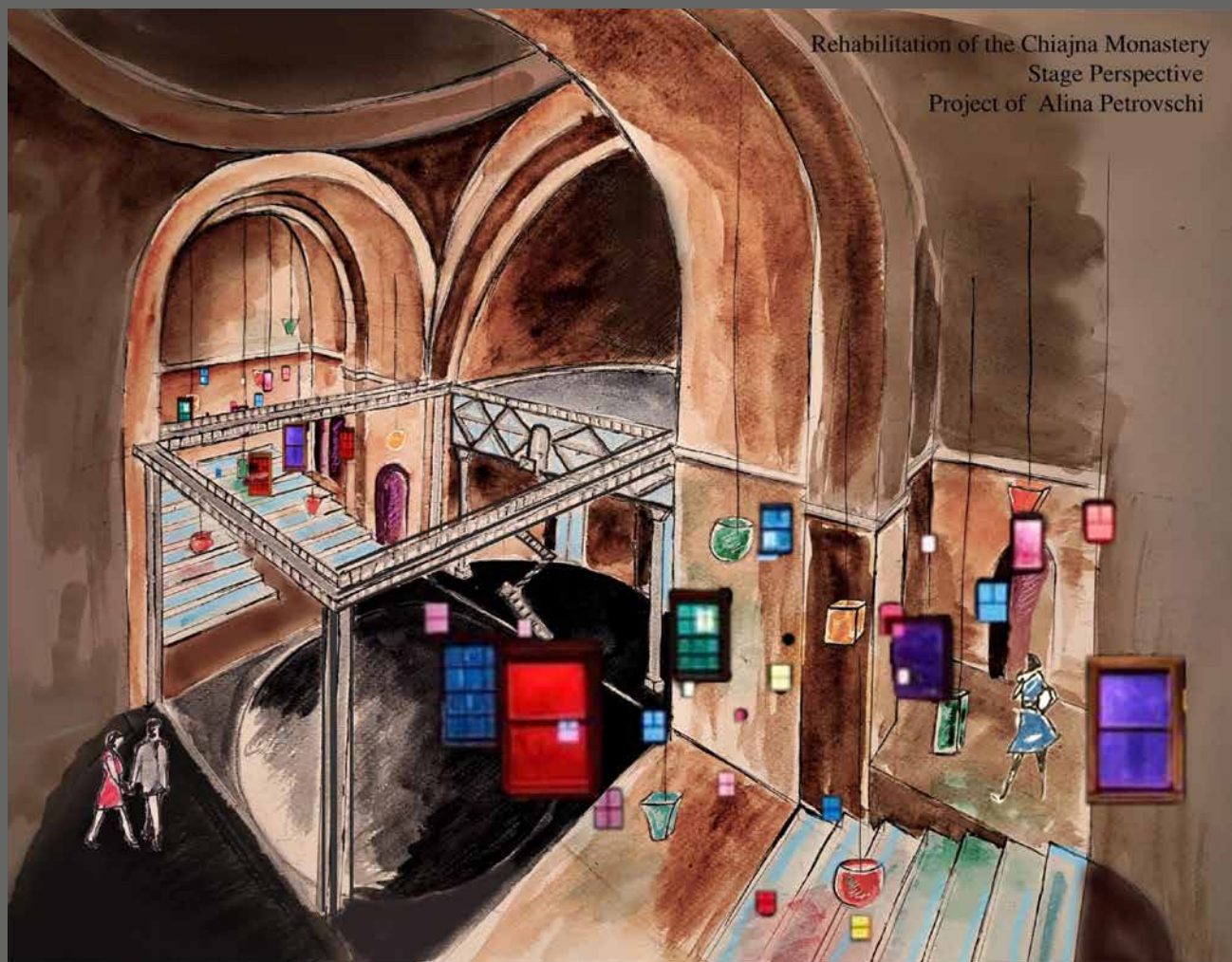
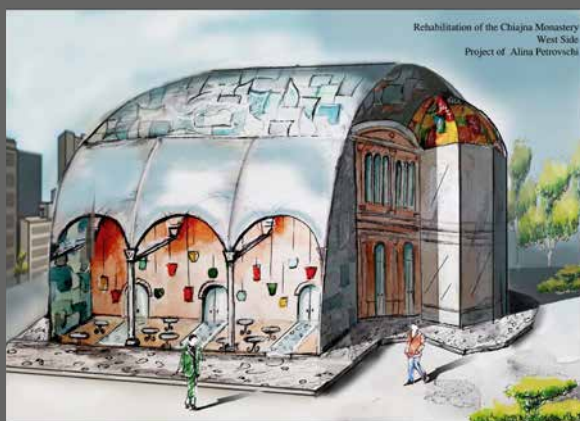
This body laden with history always greets us with open arms, arms that appear to reach up to the sky, owing to the missing roof and dome, which no longer serve as a border between the sky and the building.

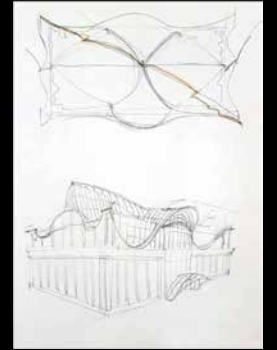
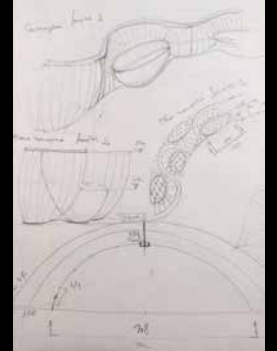
There are many myths about this building: a body that harbours many souls, for many dwelled here, especially during the plague of 1800 or to take refuge from Turkish attacks. The Turks besieged the monastery, believing it to be a fortress, even after it was completed, so the priests never got around to consecrating it. As a result, the monastery never served as a place of worship, although it was still a place that brought together many souls, of all kinds.

The idea of a place for the soul gave rise to my vision of rehabilitating the building and transforming it into a theatre, for the theatre is the temple of the soul, a place where, as in religion, people work with

the soul. As a symbol of the monastery's connection with the sky, I have proposed to cover it in glass with different blue inserts – in the form of stained glass – so that the roof becomes one with the sky. The stained glass, both the cerulean on the roof and the coloured glass on the domes, were chosen because it is specific to Byzantine art, religious art, and I did not wish to stray from the architectural elements typical of a monastery, but rather to leave room for interpretation of the relationship between man and the divine.

As a building with a history that can be read on its walls, I made no stylistic interventions on the latter, instead retaining the original walls both on the exterior and the interior. Consequently, the spectator is led into a past that coexists with the present, a present expressed through the modern architectural elements attached to the old structure. So in our present we continue the past.

Casa Radio

Proiect: Maria Alexandra Ivan

Anul I, Master Scenografie, UNATC

La baza conceptului meu de reabilitare a clădirii stă ideea de inserare a exteriorului în interior, de îmbinare a naturii cu clădirea și de combinare a materialelor naturale cu cele industriale. Această idee s-a născut din dorința de reîmprospătare a unui spațiu auster din mijlocul orașului. Casa Radio este o clădire cu o istorie puternică, o amprentă a comunismului asupra Bucureștiului.

Am exploatat la maximum dimensiunile considerabile ale ruinei organizând spațiile foarte mari sub forma unor grădini aflate la o înălțime de 35 de metri, oferind astfel un sentiment de libertate contrar istoriei ce stă la baza construcției. Aceste înălțimi, dar și așezarea edificiului pe malul de nord al Dâmboviței, în vecinătatea Operei Naționale și a Parcului Operei, m-au făcut să creez spații mari, luminoase, formate majoritar din sticlă reflectorizantă, astfel încât vizitatorii să poată observa panorama unui București superb.

Transformată acum în teatru, clădirea dispune de trei săli de

teatru ce pot găzdui un public numeros și pot susține absolut orice fel de decor, toate sălile fiind dotate cu o scenotehnică foarte bogată, de la trape până la turnantă și de la stângi mobile până la gradene reglabile. Sala mare dispune de o scenă italiană și de o sală cu două rânduri de loje, iar cele două săli de pe acoperiș sunt tip studio, având dimensiuni impresionante și oferind posibilitatea de construire a propriului spațiu de joc. Ele se pot transforma, de asemenea, în săli de cinema.

Foaierul principal este configurat ca spațiu expozițional, prezentând atât schițele scenografiilor, cât și imaginile marilor actori ai teatrului românesc. Foaierul secundar se află pe tavanul construcției și este organizat atât ca spațiu de prezentare a afișelor spectacolelor și costumelor realizate de scenografi, cât și ca spațiu de divertisment, existând și o cafenea supraetajată, și un spațiu de lectură. Astfel, o clădire gri, ce trezește un sentiment neplăcut, este transformată acum într-un spațiu de divertisment, de cultura și de artă.

The Radio House

Project: Maria Alexandra Ivan

Year I, Masters in Scenography, National University of Arts

My idea for the rehabilitation of the building involves the insertion of the exterior into the interior, the inclusion of nature into the building and the combination of natural and industrial materials. This idea has come from the desire to breath new life into an austere space in the centre of the city. The Radio House is a building with a powerful history, a Communist emblem of Bucharest.

I have made full use of the considerable dimensions of the ruin, reorganising its very large spaces into gardens located at a height of 35 metres, thus creating a sense of freedom, contrary to that associated with the history of the building itself. Its height, as well as the location of the building on the northern bank of the Dâmbovița River, in the vicinity of the National Opera House and the Opera Park, has led me to create large, bright spaces, most of which are made of reflective glass, allowing visitors to enjoy panoramic views of a superb Bucharest.

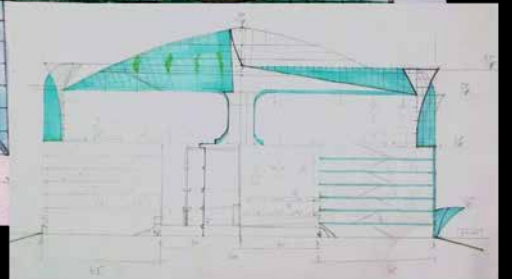
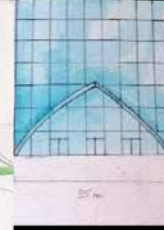
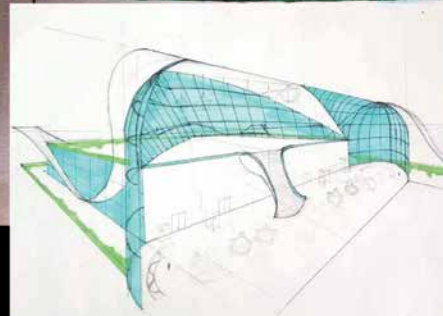
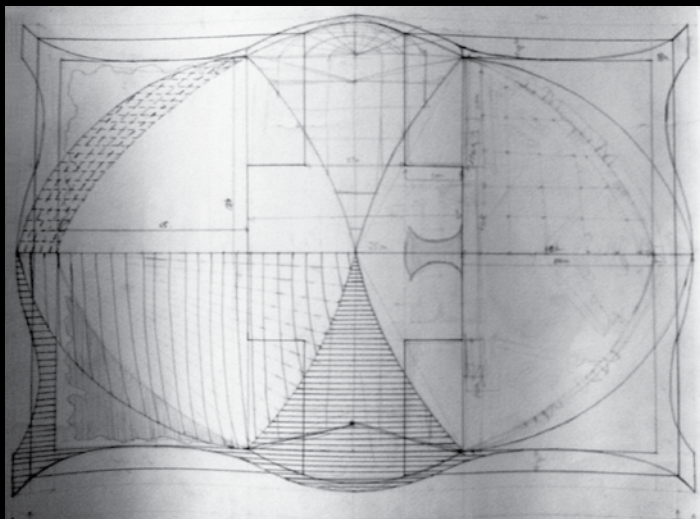
Now transformed into a theatre, the building has three theatre halls capable of accommodating large audiences and absolutely any kind of set, with all the spaces fully fitted out in terms of stage technology, from trap doors to a revolving stage, from movable rigging to adjustable seating. The large hall has an Italian stage and an auditorium with two rows of balconies, while the two rooms on the roof are 'studio'-type auditoria with impressive dimensions and adaptable performance spaces. They can also be used as cinema theatres.

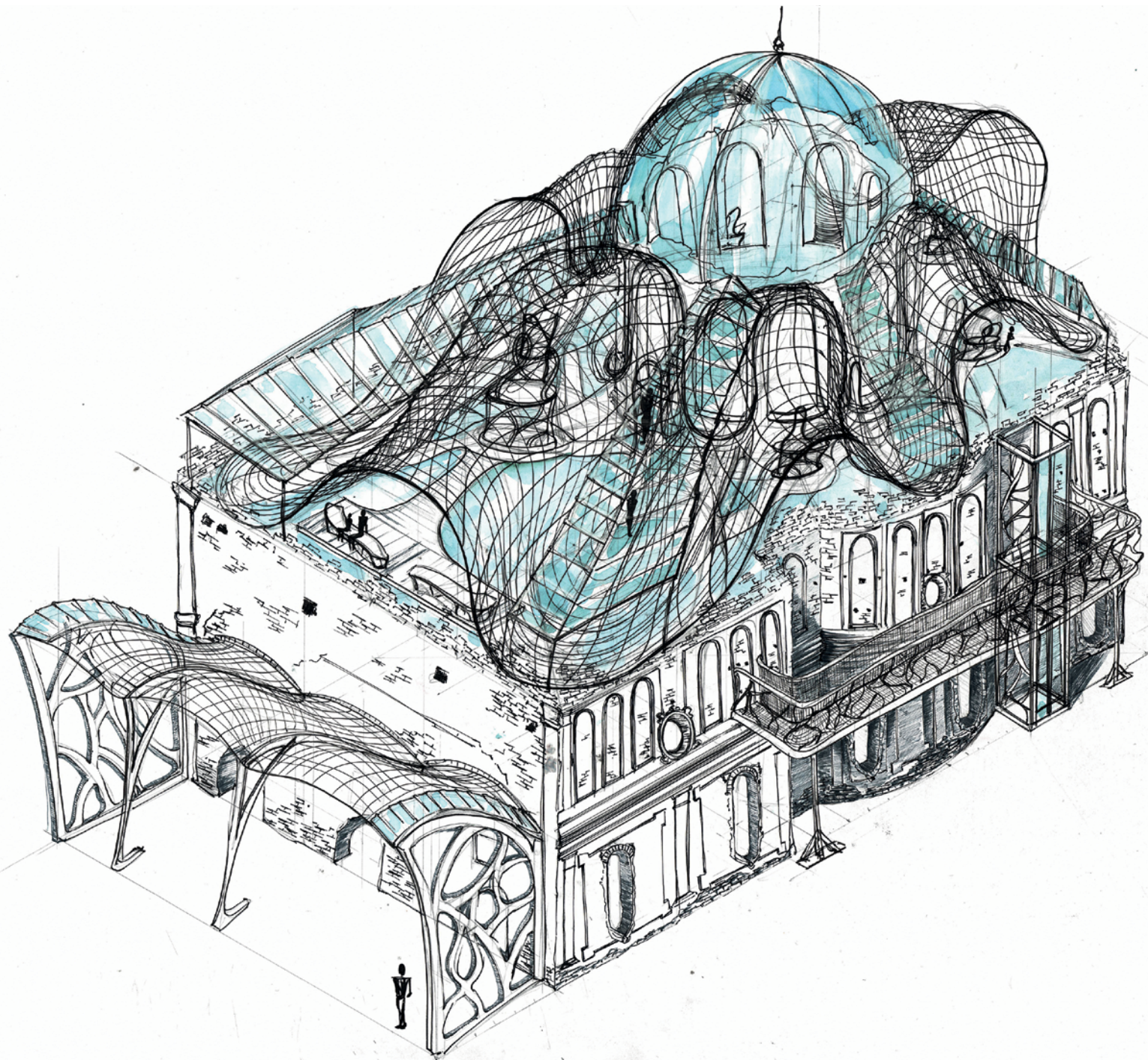
The main foyer is designed to be used as an exhibition space, displaying both the stage designers' sketches and pictures of great Romanian theatre actors. The secondary foyer is to be found towards the ceiling of the structure and is used as a space to display both the posters for the productions and the costumes created by stage designers, as well as being a leisure area with a multi-level café and a reading area. A grey, dispiriting building is thus transformed into a space of leisure, culture and art.

unatc

www.unatc.ro

Dintr-o absidă goală...

Proiect: Miruna Croitoru, Cosmin Stancu, Lavinia Daduț, Nicoleta Ivan
Anul II, Master Scenografie, UNATC

La marginea Bucureștiului, între o șină de tren și groapa de gunoi, se află Mănăstirea Chiajna-Giulești. Pereții nu mai ascund nimic, interiorul este gol. Ideea de lipsă ne-a făcut să ne gândim la ce rămâne după ce trece timpul, iar sensul original se risipește. Legende, poveștile transmise de la o generație la alta ajung să fie identitatea unei ruine. De la această idee am pornit în procesul de creație.

Un element important al bisericii este clopotul. El cheamă credincioșii, anunță o izbândă sau te înștiințează despre evenimentele importante. Există multe legende despre clopotul Mănăstirii Chiajna. O versiune povestește cum otomanii, având sorți de izbândă, au furat clopotul și l-au aruncat în Dâmbovița. Am considerat acest moment golirea spațiului de semnificații religioase.

Propunem în foaierul clădirii un nou clopot, din ale cărui reverberații par să se formeze elementele adăugate de noi. Ceea ce a cauzat golirea acum reconstruiește. Design-ul interior și exterior se inspiră din formele pe care apa le-a luat în momentul în care clopotul a fost aruncat în

apă și reverberațiile sunetului. Cu aceste elemente materializate încercăm să umplem golurile și lipsurile ruinei. Ne îndreptăm spre această direcție stilistică în reconstruirea elementelor arhitecturale prăbușite la cutremurul din 1802 și la cel din 1977 (pridvorul și cupola), dar și în adosarea elementelor noi, pasarelele, terasa, corpurile de lift.

La parter se află foaierul, clopotul, un spațiu de așteptare și scările care duc la etajul întâi. Acolo se află spațiul de *performance*, o sală studio unde gradenele hidraulice pot fi folosite ca locuri pentru spectatori, sau în momentul în care se pliază devin spațiu de joc. Publicul poate fi așezat în oricare dintre cele patru laturi, simultan sau nu, ori în mijloc, pe o scenă turnantă. Accesul pe terasă se face cu liftul, zona aceasta poate funcționa concomitent cu evenimentele de la etajul întâi și este un spațiu expozițional care conduce spectatorul împrejurul cupolei.

Proiectul, alimentat de povești, propune un spațiu-suport pentru cei care vor să spună noi povești dintr-o absidă goală...

Out of an Empty Apse...

Project: Miruna Croitoru, Cosmin Stancu, Lavinia Daduț, Nicoleta Ivan
Year II, Masters in Scenography, National University of Arts

In the outskirts of Bucharest, between some railways and a rubbish dump, there lies Chiajna-Giulești Monastery. The walls no longer conceal anything, as the interior is empty. The idea of absence made us think of what is left behind as time passes and the originary meaning fades. Legends, stories passed down from one generation to the next end up constituting the identity of a ruin. It was from this idea that we embarked on our creative process.

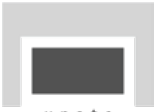
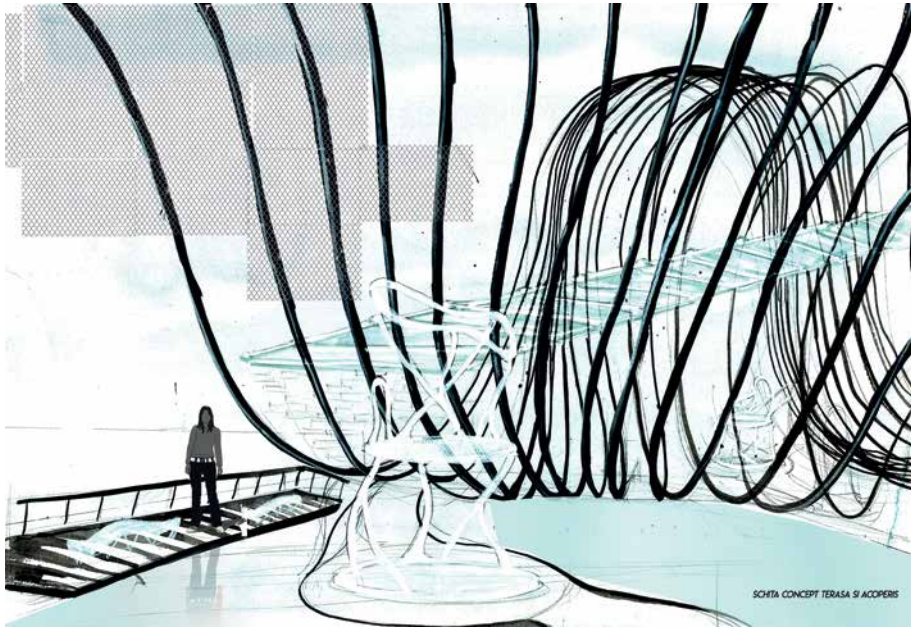
The bell is an important element of a church. It summons the faithful, it proclaims a victory or it announces important events. There are many legends about the bell of Chiajna Monastery. According to one, the Ottomans, confident in their victory, stole the bell and threw it into the Dâmbovița River. We took this moment to represent the emptying of the space of its religious meaning.

We propose to install a new bell in the foyer of the building, the reverberations of which appear to inspire the elements added by us. That which caused the emptying now leads to reconstruction. The interior and exterior design is inspired by the shapes created in

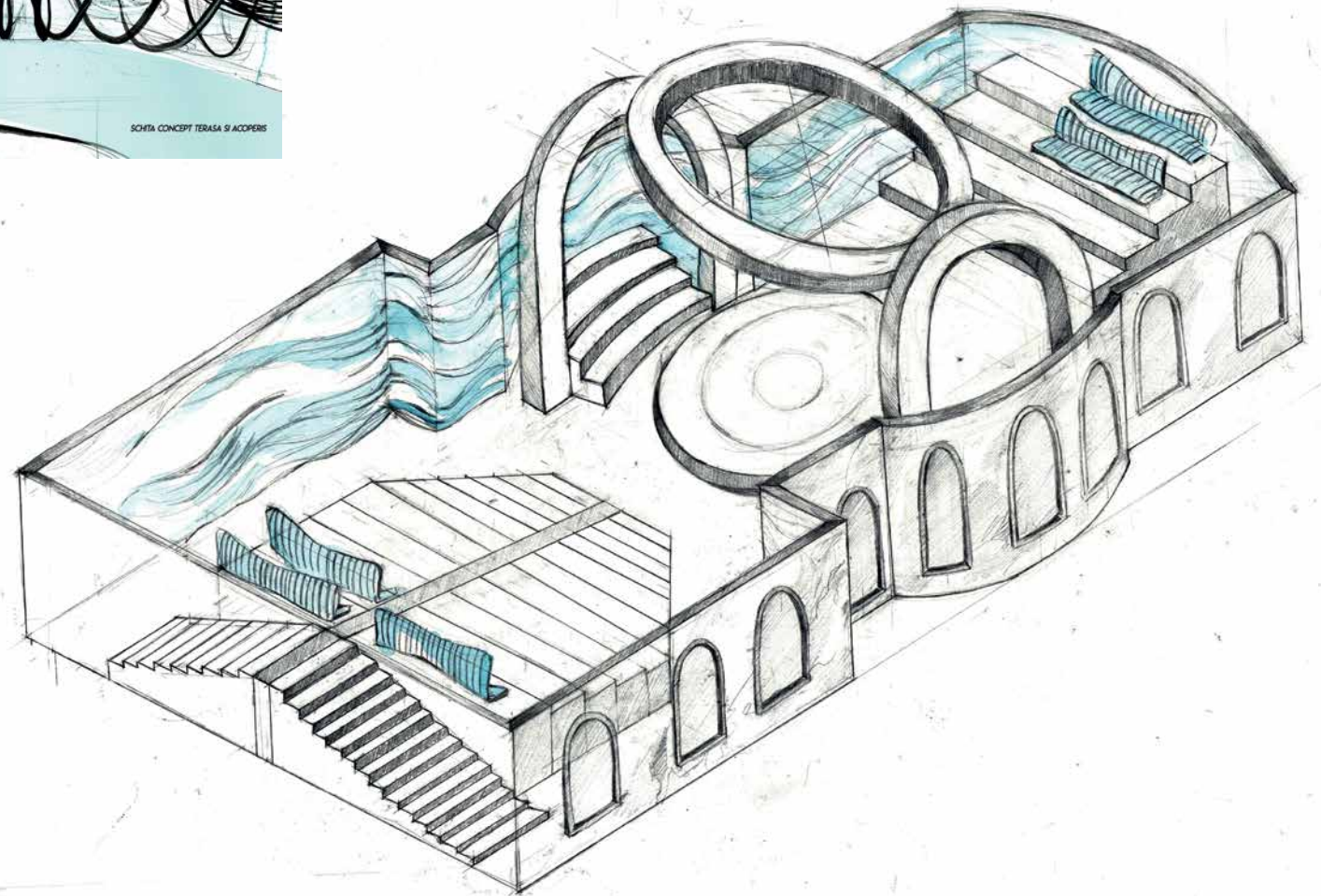
the water when the bell was thrown into the river and the echoes of the sound. We use these elements to fill the empty spaces and the missing elements of the ruin. We pursue this stylistic direction through the reconstruction of the architectural elements destroyed by the earthquakes of 1802 and 1977 (the porch and the dome), as well as the addition of new elements (gangways, roof terrace, lift shafts).

The ground floor contains the foyer, the bell, a waiting area and the stairs leading to the first floor. The first floor includes the performance space, a studio where the hydraulic platforms can be used as seating for spectators or, when folded away, for performances. The audience can sit on any of the four sides simultaneously or in the middle, on a revolving stage. A lift provides access to the roof terrace, a space that can also be used while events are taking place on the first floor, which also functions as an exhibition space taking the spectator around the dome.

The project, built on old stories, provides a space/platform for those who wish to tell new stories, out of an empty apse...

www.unatc.ro

Spațiu: Târgu-Mureș,
str. Brăila nr.10 (sinagoga veche)

Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem
Universitatea de Arte din Târgu-Mureș

www.uat.ro

Mizantropul
de J.-B. Molière
Scenografia: Beatrix Czirják
Regia: Áron Beczásy

Teatrul ruinelor

Nu cumva a inventa, mă întreb eu de-o vreme, este doar registrul superior al observării? Se spune că lumea trebuie descoperită, nu inventată, așa cum Gombrich atrage atenția că artistul trebuie să-și exerseze mai întâi ochiul și abia pe urmă mâna.

Punctul de întâlnire dintre gândirea regizorală a scenografului și gândirea scenografică a regizorului se află pe același traseu al descoperirilor, atunci când, lărgind perimetrul temei *Ruinele orașului*, studenții de la UAT propun un proiect în care „ruinele” (clădiri dezafectate, pivnițe/poduri pustii, depozite părăsite etc.) să fie reînvie cu noi identități.

Spațiu găsit vs. spațiu construit? Da și nu. Până la urmă, „ruinele” în cauză devin doar un cadru asemănător cutiei negre, în care se poate juca orice. Acest cadru nu deține, în aparență, neutralitatea scenei, dar, surprinzător, este la fel de adaptabil diferitelor concepții scenografice/regizorale. Case părăsite, pereți scoroși, cărămizi lipsă, coloane

neterminate, pivnițe scoase din uz au existat mereu de-a lungul istoriei, fiind martore la mereu alte întâmplări. Marea provocare o reprezintă, până la urmă, contopirea lumilor, pe firul unei noi narații. Marcați de nevoia spectacolului viu și de aventura descoperirii, studenții scenografi, împreună cu studenții regizori, au căutat spații convergente exercițiului lor teatral. Au găsit locuri cu istorii tainice, pe care le-au adăugat experiențelor personale, subordonând totul universului dramatic ales. Proiectele scenografice din ateliere, materializate prin planuri și machete au avut nevoie de un pandant viu. Așa s-au format cuplurile regizor-scenograf, așa a fost descoperită lumea „ruinelor”. Întâmplarea a făcut ca tema standului României să coincidă cu cel mai motivant capitol al creației studenților noștri.

Judit Dobre Kóthay,
Scenograf
Lector UAT

The Theatre of Ruins

I've been asking myself for some time now if inventing is not the next level of observation. It is said that the world needs to be discovered, not invented, just as Gombrich suggests that the artist needs first to train the eye and only afterwards the hand.

The intersection of the directorial approach of the stage designer and the scenographic vision of the director occurs along the same path of discovery when, in expanding the scope of the theme of the Ruins of the City, the students from the University of Arts propose a project in which the "ruins" (decommissioned buildings, deserted basements/attics, abandoned warehouses etc.) are reinvested with new identities.

A space vs. a built space? Yes and no. In the end, the "ruins" in question merely serve as a setting, a kind of black box, in which anything can be performed. This setting, while it discovered seemingly does not have the neutrality of the stage, is, surprisingly, no less adaptable to different scenographic/directorial ideas. Abandoned houses, crumbling walls, missing bricks, unfinished columns and empty basements have always

existed throughout history, witnesses to so many different events. In the end, the greatest challenge is to meld different worlds on the thread of a new narrative. Feeling by the need for living performance and the adventure of discovery, the students from the stage design department, together with those studying to become directors, have sought out spaces that would be suited to their theatrical exercise. In doing so, they have discovered places with secret histories, adding them to their personal experiences, subordinating everything to their chosen theatrical universe. The stage design projects from the studio, created using plans and models, required living counterparts. This is how the director/stage designer pairings have come about and this is how the world of the "ruins" has been discovered. And it has so happened that the theme of the Romanian stand would coincide with the most motivating chapter in the work of our students.

Judit Dobre Kóthay,

Stage Designer
Reader, University of Arts in
Târgu-Mureş

„Ruinele nu sunt moarte. Odată stinsă prezența actului scenic, ele devin soclul pe care se înalță legendele unui artist, legendele teatrului. Ruinele urbane, când nu sunt sacrificate sau abandonate, acced la o nouă viață grație teatrului care le învestește și le reciclează. Ele devin astfel locuri hibride, impure. Repere poetice, uneori legendare, pe harta orașului.”

George Banu

“The ruins are not dead. Once the performance on the stage is over, they become the pedestal on which rest the legends of an artist, the legends of theatre. Urban ruins, when not sacrificed or abandoned, achieve a new life thanks to theatre, which reinvests and reuses them. They thus become impure, hybrid places. Poetic, sometimes legendary landmarks, on the map of the city.”

Georges Banu